

Ik word weleens gevraagd waarom ik in de Ondernemingsraad wilde. Het antwoord hierop is simpel: dat wilde ik niet. Een OR, dacht ik, dat is toch alleen maar vergaderen en ruzie maken met de baas? En vergaderen en ruzie maken, dat zijn twee van mijn minst favoriete dingen. Maar een paar jaar geleden werd ik gevraagd of ik me niet verkiesbaar wilde stellen. Ik heb toen nee gezegd, maar toen ik een paar weken later nogmaals gevraagd werd ben ik er eens over gaan nadenken. Ten slotte zit ik, als het allemaal een beetje meezit, nog tientallen jaren in deze of vergelijkbare organisaties, en dan is het eigenlijk wel fijn als je zelf een beetje een sturende hand hebt in waar die organisatie eigenlijk heen gaat. Dus stelde ik me verkiesbaar, en voor ik het wist zat ik in de OR.

Mijn vrees over het vergaderen is helaas uitgekomen, maar die over het ruziemaken valt gelukkig erg mee. In mijn visie waren OR en bestuur altijd tegenpolen, maar eigenlijk wil je uiteindelijk natuurlijk allebei vooruit, en dan is het wel handig als je ook dezelfde kant op trekt. Niet dat er geen flinke discussies geweest zijn, integendeel, maar goed, als je altijd hetzelfde denkt heeft het natuurlijk helemaal geen zin om een OR te hebben, dan ben je alleen maar een extra handtekening op voorgenomen besluiten.

Als OR mag je veel meer dan ik dacht, maar tegelijkertijd ook veel minder. Mijn eerste jaar ben ik vooral bezig geweest met leren wat dan precies, want behalve dat vage idee van vergaderen en ruziemaken had ik eigenlijk geen idee waar ik nu eigenlijk aan begon. Cursussen volgen, zelf de WOR doorspitten (met een hoop koffie erbij, want het is taaie kost,) naar de platformdagen om verhalen uit te wisselen met andere bibliotheken, noem maar op. Wat hierbij ook niet helpt is dat, terwijl je leert, de wereld natuurlijk ook niet stilstaat, dus je loopt het risico dat wat je net geleerd hebt intussen alweer achterhaald is. Zo hebben we nu natuurlijk de AVG, en zit de samengevoegde cao bibliotheken en kunsteducatie eraan te komen. Maar goed, "een leven lang leren" geldt natuurlijk net zoveel voor ons als voor de mensen die naar de bieb komen.

Ik dacht vroeger ook nooit van mezelf dat ik het soort persoon was dat aantekeningen maakte, maar sinds ik in de OR zit ben ik alles gaan bijhouden, want het is al moeilijk genoeg om alles te onthouden zonder geheugensteuntjes. En ik ben er terugkijkend ook wel erg blij mee, want als ik nu een keer iets niet meer goed weet of me afvraag wat er ook al weer afgesproken was hoef ik alleen maar terug te bladeren door mijn schriftjes met aantekeningen, en te hopen dat ik mijn eigen handschrift nog kan lezen. Zo ben ik ook per ongeluk in de rol van notulist gerold, want we hadden er officieel nog geen, dus ik besloot het gewoon maar eens te proberen, en dat ging eigenlijk best goed. Zo ben ik dus niet alleen medeverantwoordelijk voor de toekomst, maar ook nog eens voor de geschiedenis. Allemaal erg spannend, dus!

Behalve OR ben ik ook lid van het Jong Bibliotheek Netwerk. Misschien kennen jullie dit intussen allemaal al, maar voor de mensen die het nog niet kennen: het JBN is een paar jaar geleden opgezet na een brainstormsessie van een stuk of 15 jonge bibliotheekmedewerkers bij ProBiblio. Het is een feit dat in de bibliotheekwereld een enorm leeftijds gat zit tussen de oude garde en de jonge lichten, wat in de praktijk betekent dat er binnen nu en een jaar of tien een heleboel kennis gaat wegvallen als onze geëerde voorgangers steeds meer met pensioen gaan. Het idee van het JBN was onder andere om dit wegvallen een beetje te ondervangen, door met de jonge honden van de bieb (waf waf) een netwerk op te zetten waarin kennis gedeeld kan worden. Intussen zijn die ongeveer 15 leden uitgegroeid tot meer dan 250, en worden er inderdaad lustig verhalen, anekdotes, vragen, vacatures, en ga zo maar door gedeeld. Ook wordt er meerdere keren per jaar een borrel georganiseerd, want je kunt natuurlijk niet altijd alleen maar werken. Ook heeft het JBN al in het Bibliotheekblad gestaan, hebben ze op het Bibliotheekcongres discussies georganiseerd, en ga zo maar door. Je hoort wel eens pessimistische

toekomstgeluiden over de bibliotheek als organisatie, maar als het aan ons ligt is het nog lang niet voorbij.

Ik ben natuurlijk dubbel uitzonderlijk in de biebwereld, want ik ben niet alleen jong, maar ook jongen. Zo ben ik, behalve één pensionado die nog bijspringt waar nodig en één opruimhulp bij ons de enige man in de bieb. Ik heb hier geen cijfers voor, maar persoonlijk heb ik altijd wel het idee dat er, van de mannen die dan in een bieb werken, buitensporig veel in de directie of de OR zitten. Waar ik wel cijfers van heb, en wat ik dus zeker weer, is dat er tot een week of twee geleden vijf bibliothecarissen van het jaar waren, en alle vijf waren man. Overigens had ik dit jaar persoonlijk gehoopt dat Marjolein Hordijk zou winnen, maar ach, tweede is ook geen straf, en ik gun het Jolanda Robben ook van harte. Dit klinkt misschien als een stukje waar een punt aan het einde komt, maar dat heb ik niet, het is gewoon iets wat mij opgevallen is.

Ik heb in de facebookgroep van het JBN eens gepolst hoe de jongeren nu eigenlijk denken over het fenomeen OR. Van de reacties die ik kreeg gaven 26 mensen aan dat ze niet zelf in de OR zaten maar medezeggenschap wel interessant vinden, en 15 mensen gaven aan zelf al in de OR of PVT te zitten. Slechts twee mensen gaven aan dat ze het ook helemaal niet interessant vonden. Ik vind dat hoopgevende cijfers.

Ik denk dat ik daarmee wel ongeveer gezegd heb wat ik wilde zeggen. Volgens mij is het bijna tijd voor de borrel, wat me er nog aan doet denken (zeg ik nu alsof ik dit niet allemaal vantevoren uitgeschreven heb) aan de eerste OR-vergadering die ik had. We waren aan het bedenken wat voor OR we wilden zijn, en de conclusie die we vooral trokken was dat we benaderbaar wilden zijn, want als OR ben je er voor iedereen, niet alleen voor de mensen die iets durven te zeggen als dat heel eng is. Één van de ietwat melige ideeën die hierbij geopperd werd was een OR-website met een foto van alledrie de leden die een officieel OR-bier vasthielden. Wat dat bier dan moest worden, daar gingen we nog over nadenken, maar toen liep ik die middag in de supermarkt, en zag ik vanuit mijn ooghoek het bier wat het, gezien de naam natuurlijk wel móest worden. Dat kan geen toeval zijn, toch?

